

Người vai khoác áo phong sương rất mực
Đạo qua đời giữa buổi chợ nhiều nhưong
Ghé Bến Cảng, xế chiều mưa nước đục
Lòng hoang mang đón chim nhận hỏi đường

Chim có nói cũng chỉ toàn ẩn ngữ
Trời cao xanh trời có nói gì đâu
Con nước lớn đã qua dòng sông cũ
Chở trăng xưa tách bến một đêm nào

“Ba-các” rượu rủ hồn về bầu bạn
Đế Đường Xuồng hâm nóng lệ trong veo
Úp ly trống để dần cơn thịnh nộ
Bạn bè ta sao bỏ xác lưng đeo !

Dĩa mực nướng than hồng dù thiếu đủ
Xẻ cho đều đừng để sót một ai
Miếng quê hương đưa cay cùng mỹ tửu
Uống mừng ta về đủ mặt chiều nay

– rượu có cay cũng đừng thêm tán thán
rượu không cay sao biết đắng trần ai –

Xé tập sách xếp thành hình dị diệu
Ném lên không tung tóe chữ vô thường
Ta hể hả như lũ cuồng kên kiệu
Có sá gì ba mớ chữ tang thương !

Chiều im sững lòng sao chừng biển động
Đảo xanh xao như một vết sẹo gần
Ta ngổ ngáo dấu lòng ta trống rỗng
Đời ta đâu giữa lớp lớp phù vân ?

Nốc ngậm chót, tự dưng buồn do dự
Cõi nhân gian ? Ôi đao kiếm vô tình !
Muốn bỏ phút cho nhẹ nhàng cuộc lữ
Sao lòng ta loạn lạc tựa kiêu binh !

TÊN ĐĂNG TỬ KHỐN CÙNG

CAO VI KHANH
tranh VALENTINE HUGO

Phải ta không tên đăng tử khốn cùng !

